rachel amphlett

KRVAVÉ TAJEMSTVÍ

PŘÍPADY KAY HUNTEROVÉ

KNIHA ZLIN

Krvavé tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

KNIHA ZLIN

Rachel Amphlett
Krvavé tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

rachel amphlett

KRVAVÉ TAJEMSTVÍ

PŘÍPADY KAY HUNTEROVÉ

KNIHA ZLIN

KAPITOLA JEDNA

Eva Sheppartonová vykřikla, ale její hlas zanikl v hlasité hudbě a povyku zpod bílého stanu v horní půlce zahrady. Rozhodila rukama, aby udržela rovnováhu.

Skluz ustála, ale proklínala mokrou trávu po ranním dešti. Vrávorala s rukama v bok, funěla a rozzlobeně se ohlédla nahoru směrem k rozjařené společnosti.

Měla se přece jen radši zeptat, kde je záchod – tedy *toaleta*, jak by ji jistě opravila Sophiina matka – jenže neměla chuť za tou nafoukanou ženskou ani jejím manželem vůbec chodit.

Sophii nemohla nikde najít – od slavnostních proslovů už ji nezahlédla, a tak se rozhodla, že se bude muset spokojit s hustými rododendrony.

Povzdychla si. Nebýt Sophie tak dobrá kamarádka, v životě by ji ani nenapadlo sem chodit.

Nasládle tu voněla čerstvě posečená tráva a celou zahradou byl cítit kouř z přenosných košů na oheň. Ráno viděla, jak přijeli zahradníci a roznášeli je kolem terasy. O půl hodiny později se dostavil florista. Všechno dokonale posekali, vypleli a zastřihli, aby nikde nic ani o centimetr nepřečnívalo.

Jen skončili, přijela dodávka z půjčovny párty stanů. Bílý přístřešek teď zakrýval prakticky celý trávník před domem a na prkenné podlaze duněly taneční kroky rozdováděných hostů.

Evu z diskotéky doslova brněly uši. Po plátěné střeše rejdily kužely barevných světel reflektorů, připevněných na nosné konstrukci nad mixážním pultem. Až sem slyšela, jak dýdžej hecuje starší hosty, ať vstanou a jdou tancovat na disko hity ze sedmdesátek.

Zvedla zápěstí a mhouřila oči na hodinky, až v odlescích světla z ohnišť rozeznala ručičky.

Deset hodin.

Odfrkla si. Žádný div, že jsou všichni opilí.

„Na pámbíčkáře se teda umíte setsakra zrubat," brblala si pro sebe a opile škytla.

Plácla se přes ústa a zahihňala se.

Sophie jí řekla, že pastor malé soukromé kongregace, jíž byli s rodiči členy, jí navrhl, že by se obřad mohl konat v kostele po zavírací době. Ale Sophiina matka to dotčeně odmítla.

Rozhlédla se po ostatních farnících a špitla: „To mi nepřipadá jako dobrý nápad, Duncane. Radši bych volila soukro-

mé prostory. Víc to odpovídá společenskému postavení naší rodiny, co říkáte?“

Zbožný muž se zavrtěl na židli, začervenal se a hodil ručník do ringu.

Jako další krok se logicky nabízelo, že Sophiina matka navrhne, aby se vše konalo u nich doma.

Eva se ušklíbla.

Když jí to Sophie sdělila, nechala si svůj názor pro sebe, aby nejlepší kamarádce nekazila radost, ale vylila si vztek až doma před matkou.

„Ona se musí věčně *předvádět*,“ vrčela. „Jasně, asi to myslí dobře a chce pro Sophii to nejlepší, jenže od té doby, co oznámili zasnoubení, je ta ženská čím dál horší. A to jen proto, že je nějaká královská sestřenice ze třináctého kolena!“

Teď se Eva dívala na zámeček, jenž se majestátně rýsoval nad plátěným zahradním stanem.

Sophie jí vyprávěla, že dům postavili v dobách regentství Jiřího IV. a od té doby ho jednotliví vlastníci přestavovali a rozšiřovali.

Eva zavrtěla hlavou a zapochybovala, k čemu potřebuje rodina s jedním dítětem zámek. Zase se zahihňala a škytla.

Jistě, Sophiina matka si potrpí na společenskou prestiž i na titul.

„Obřad proběhne u nás na zámku,“ posměšně ji parodovala. „Po něm uspořádáme s Mathewem zásnubní hostinu. Bude to zábava!“

Povzdychla si. Obřad byl fajn, pomyslela si, ale že by to byla zrovna *zábava*?

Diane celou dobu svírala v ruce kapesníček a otírala si oči.

Sophii to pochopitelně nesmírně slušelo. Matka jí objednala domů kadeřnici a vizážistku, ale podle Evy se Diane spíš chtěla vytahovat, než že by jí tolik šlo o dceřino blaho.

Eva před obřadem zamířila chodbou k pokoji pro hosty, který dostala k dispozici na celý víkend, převlékla se do šatů zakoupených speciálně pro tuto příležitost a snažila se zkrotit husté vlnité vlasy, které ji přes léto nikdy neposlouchaly.

Když se vrátila dolů, už se sjížděli hosté, shlukovali se v hale a v rozlehlém salonu a postupně proudili vysokými prosklenými dveřmi do venkovního patia.

Mezitím, co se Eva převlékala, dorazila cateringová společnost. Korzovaly se Sophií mezi stoly, braly si jednohubky a svíraly v rukou sklenky se šampaňským.

O hodinu později přijel Josh Hamilton s rodiči.

Eva musela uznat, že mu to vždycky slušelo, a dnes přímo zářil.

Uměl okouzlit společnost s nenuceností člověka, který je zvyklý být středem pozornosti. S muži si potřásl rukou, s každou ženou prohodil pár slov a postupně ovládl celou skupinku hostů, zatímco jeho otec Blake objímal manželku kolem ramen a jejich americký přízvuk se ostře vyjímal mezi ostatními hosty.

Eva se kousla do rtu.

Netušila, co nastane zítra, až se provalí Sophiino tajemství.

Protože jednou už se provalit musí, ne?

No jistě.

Jenže to už bude pochopitelně pozdě. Celá mašinérie, kterou Sophie spustila, měla dnešního večera vyvrcholit.

Pomyslela si, že by snad bylo příjemnější, kdyby jí to Sophie radši neřekla.

Bylo by to jednodušší.

Hudba na chvíli ustala a Eva uslyšela zurčení potůčku ve spodní části stráně. Vzpomněla si, že se jí hrozně chce čurat, a tak nejistým krokem zase vykročila směrem k rododendronům.

Po trávě jí znovu ujela noha a Eva tiše zaklela. Opatrně se ohlédla přes rameno. Viděla jen vršky hlav pár hostů, kteří si šli před stan zakouřit. Tady už ji nikdo neuvidí, když si přičapne.

Svah přešel do rovinky a Eva si vyhlédla mohutný rododendron vpravo.

Škytla a zavyla zlostí, protože šlápla do kaluže, co tu zůstala po ranním dešti.

„Poslední skleničku šampusu a půjdu zalehnout," dušovala se a přidřepla si za keřem.

Úlevou si oddychla, narovnala se a otírala si ze sandálků bláto. Vzpomněla si, že ještě neposlala peníze na kreditní účet, a přitom už si nové střevíčky stihla poškodit.

Vzdychla a v duchu si umiňovala, že co nejdřív vypadne. Otočila se a chystala se vyškrábat nahoru ke stanu, ale najednou se zarazila.

Nejdřív si nedokázala uvědomit, co to vlastně spatřila.

Za jedním rododendronem pár kroků od ní něco leželo. Nohy. Byly bílé a nehýbaly se.

Polkla, šla blíž a mžourala do šera.

Byla to lidská postava. Eva se trochu zapotácela, přiblížila se a poznala šaty.

„Sophie? Jsi to ty? Omdlelas nebo co?“

Polekala se a přiskočila k ní.

Ve škole navštěvovala kurz první pomoci a věděla, že když někdo ztratí vědomí, musíte mu uvolnit dýchací cesty a položit ho do stabilizované polohy. Jestli se Sophie opila a omdlela, potřebuje pomoc.

„Soph?“

Vyjekla.

Její nejlepší kamarádka ležela bez hnutí, na nových šatech rozsáhlou tmavou skvrnu, tělo po pádu zkroucené v nepřirozené poloze, jednu nohu přes druhou a hlavu odvrácenou, takže jí Eva hned neviděla do tváře.

„Sophie?!“

Snažila se nepanikařit. Jestli kamarádka potřebuje první pomoc, musí se sama uklidnit.

Překročila jí nohy, přidřepla si z druhé strany k hlavě a strnula.

Sophie měla vytřeštěné oči, tváře zbrocené krví a místo nosu hlubokou tržnou ránu.

Eva začala křičet.

KAPITOLA DVĚ

Detektiv seržantka Kay Hunterová projela branou a udržovala si odstup za autem detektiva inspektora Devona Sharpa.

Neměla dnes službu, ale když jí zazvonil mobil a zapsala si adresu, kterou jí Sharp nadiktoval, za pár minut se chvatně oblékla a pospíchala k vozu.

„Budu potřebovat vaši pomoc," řekl jí. „Na místě už operují tři policejní vozy, ale je nutné vyslechnout spoustu lidí."

Vyrazila z města, jela asi čtvrt hodiny na sever a odbočila na úzkou venkovskou silnici. Sharp na ni čekal v odstavném pruhu. Kay přibrzdila a nechala ho vyjet, aby ji dovedl na místo. Za pět minut byli u zámečku.

Znala to tam – za alejí na protější straně silničky se táhlo rozsáhlé golfové hřiště. Většina místních vil byla přes sto let stará a dědila se z generace na generaci. Rodiny trpně vydávaly obrovské sumy peněz za údržbu, jen aby nemusely domy

prodat realitkám, které je vzápětí přeprodávaly developerům.

Příjezdová cesta se vinula v půlkruhu a rozšířila se. V tu chvíli pochopila, co Sharp myslel tím, že jsou tam spousty lidí.

Štěrkové prostranství před zámečkem bylo plné aut a všude postávaly hloučky slavnostně oděných hostů.

Kay zastavila vedle Sharpova vozu, popadla kabelku, vystoupila a společně s kolegou se rozhlíželi.

Většina lidí byla v šoku. Nějaká žena vzlykala. Muž ji dovedl k dřevěné lavičce, klekl si vedle ní a tiše ji konejšil.

Kay si promnula pravé oko a povzdychla si. „Jsou opilí, že?"

„Ano, vypadá to tak," přisvědčil Sharp. „Kdo to nestihl ještě předtím, dorazí se nejspíš teď."

Kay nespokojeně zamručela. Při vyšetřování vraždy je nezbytné získat svědecké výpovědi co nejdřív, než se lidem začnou plést vlastní vzpomínky s tím, co o činu říkali ostatní. Když se k tomu přidá alkohol, je to dvojnásob těžké.

„Kdo má na starosti soupis hostů?"

„Gavin Piper s hlídkou – někde tady bude," rozhlížel se Sharp po hloučcích lidí. „Nejdřív se tu sama porozhlédněte – potkáme se za deset minut vzadu na terase a promluvíme si s rodiči oběti."

„Dobře."

Kay procházela chodbami a nahlížela do místností, kde se uniformovaní policisté trpělivě snažili z podroušených hostů dostat nějakou srozumitelnou svědeckou výpověď.

Ráno bude svolán vyšetřovací tým, všechny zapsané informace se vyhodnotí a začne se úmorně vyplňovat skládačka událostí.

Minula obývací pokoj a objevila otevřený postranní východ, který ústil na dlážděnou terasu, k níž přiléhal rozsáhlý bílý párty stan.

Po vnějším obvodu terasy doutnaly uhašené uhlíky v železných koších. U každého z nich hlídkoval policista, aby nikoho nenapadlo se k nim přiblížit.

Kay se tomu nejdřív v duchu podivila, ale vzápětí jí došlo, že oheň duchapřítomně uhasila první hlídka, která na místo dorazila, aby se případně uchovaly zbytky vražedné zbraně, pokud ji někdo chtěl po činu spálit.

Jenom teď tiše doufala, že tu první hlídku napadlo použít k uhašení ubrusy, a ne vodu, protože jinak si to od výjezdovky pro ohledání místa činu hrozně slíznou.

Zvedla oči k barevným reflektorům, které stále ještě blikaly, třebaže reproduktory už byly vypnuté.

Přistoupila ke stanu a odhrnula vstupní plachtu. Nikde nikdo.

Sem tam ležela převrácená židle, jak hosté překotně vstávali od stolů, když nastal povyk.

Otočila se k mixážnímu pultu, zpod nějž zrovna vylézal dýdžej a v ruce svíral svazek kabelů.

Škubl sebou, jak se lekl, ale rychle se vzpamatoval.

„Promiňte, nevšiml jsem si, že někdo přišel," omlouval se.

Kay ukázala služební průkaz. „Detektiv seržantka Kay Hunterová."

Podal jí volnou ruku. „Tom Williams. Už jsem podal svědeckou výpověď jednomu z vašich kolegů."

„Dobře, díky." Kay těkala pohledem po zvukařské technice. Williams mezitím vytáhl kabel z reproduktoru a systém se s tichým lupnutím vypnul. „Jak dlouho před začátkem zábavy jste tu byl?"

„Dorazil jsem kolem čtvrté," řekl Williams. „Lady Griffithová potřebovala, abych se s dodávkou uklidil stranou co nejdřív, než se začnou sjíždět hosté."

„A kde jste byl, než začala diskotéka?"

„Jako vždycky, to je u těchhle kšeftů pořád stejné. Seděl jsem v dodávce, poslouchal rádio a četl si noviny," pokrčil rameny. „Žádná sláva, co? Zítra budu celý den větrat aparaturu, aby z ní vysmrádl ten zatracený kouř."

Zvedl ze země další kabel, navinul si ho volně na ruku a hodil do černé krabice, která ležela na zemi vedle Kay.

„Nevšiml jste si, že by se tu někdo podezřele potloukal?"

Williams zavrtěl hlavou. „Ne. Jak jsem řekl policistovi, nevšiml jsem si ničeho divného, když jsem to tu chystal. A pak jsem si pár hodin v dodávce zdřímnul, než mě vzbudil budík. Je mi líto."

Kay mu podala vizitku a usoudila, že se od dýdžeje víc asi nedozví. Nechala ho, ať si dál balí věci, a vrátila se na terasu.

Všimla si, že naproti už stojí Sharp a baví se s nějakým postarším párem a mladším mužem. Větřík k ní donesl jejich hlasy.

Rozpoznala americký přízvuk. Zaujalo ji to a zamířila k nim.

Starší muž byl o něco menší než Sharp, ale stál před inspektorem rozšafně rozkročený, díval se zpříma a mluvil tiše. Ruce držel sepjaté, jako by nechtěl plýtvat planými gesty.

Po boku měl svou mladší kopii. Mladík stál s očima zabořenýma do země jako hromádka neštěstí.

Kay si zvědavě prohlížela i dámu – podle všeho měla za sebou nejednu plastickou operaci a její tvář pozbývala přirozených rysů. Vypadala dokonale, paží objímala syna, a když si všimla Kay, zvedla bradu.

Sharp kývl kolegyni na pozdrav. „Aha, Hunterová – jdete jako na zavolanou," řekl a ukázal na americké hosty. „To jsou Blake a Courtney Hamiltonovi a jejich syn Josh." Trochu ztišil hlas. „Josh měl s naší mladou obětí Sophií dnes zásnuby."

Kay si s každým z nich potřásla rukou, vyjádřila jim soustrast a představila se.

„Jsem detektiv seržantka Hunterová."

Josh se na ni podíval očima opuchlýma od pláče. Čišelo z něj zoufalství.

„Musíte zjistit, kdo to udělal," hlesl zlomeně.

Sharp se do toho vložil. „Uděláme všechno, co bude v našich silách," ujistil ho a obrátil se znovu k rodičům. „Máme vaše svědecké výpovědi, tak teď vás poprosím – odvezte Joshe domů a my se s vámi zítra opět spojíme."

„Děkuji," řekl Blake a pohladil syna po paži. „Tak pojď, Joshi."

Kay se za nimi ještě dívala, jak jejich siluety pomalu mizí v nočních stínech na zahradní pěšině, která vedla kolem domu směrem k příjezdové cestě.

„Ten kluk musí být zoufalý," řekla Kay. Ohlédla se k bílému stanu. „To tedy byl zásnubní večírek jako řemen. Asi jsou na tom finančně dost dobře."

Sharp si odkašlal. „Nešlo jen o zásnuby. Hamiltonovi a Whittakerovi – lady Griffithová a její manžel – patří k malé církevní skupině, která nabádá nezletilé dívky, aby před svatbou složily takzvaný ‚slib čistoty'. Takže nejdřív proběhl tenhle ceremoniál a pak teprve zásnubní hostina."

„Co mají složit?" otevřela Kay překvapením ústa a musela je zase zavřít. „Co to proboha je ‚slib čistoty'?"

Sharp našpulil rty. „Taky jsem o tom v životě neslyšel. Zřejmě nějaká nová móda z Ameriky."

„Aha," povytáhla obočí Kay a máchla rukou po velkolepé scenérii. „Takže tohle všechno se tady dělo kvůli tomu, aby si slíbili zdrženlivost, jo?"

„Ano."

„Páni."

Sharp kývl k zadní straně stanu, kde už pod rozsvícenými reflektory pracoval tým kriminalistů Harriet Bakerové.

„Spolu s hlídkou přijela i sanitka a lékař konstatoval smrt," řekl. „Oběť, Sophie Whittakerová, byla nalezena za rododendronem dole pod svahem. Harriet mi říkala, že dívku někdo uhodil tupým předmětem do hlavy takovou silou, že jí rozrazil lebku."

„Takže hledáme, kdo z hostů může být potřísněný od krve?"

Sharp přikývl. „Totéž platí pro pracovníky cateringové firmy, číšníky, barmany…" Odmlčel se a prohrábl si vlasy.

„Kde jsou rodiče?“

„V jednom z pokojů pro hosty pod dozorem naší kolegyně Debbie Westové. Dva lidé od Harriet momentálně prohledávají jejich ložnici, takže rodiče tam nemají přístup.“ Sharp pohlédl na hodinky. „Víte co, půjdeme si s nimi rovnou promluvit a pak se sem vrátíme a poradíme se o strategii.“

„Souhlasím.“

Kay za ním vstoupila dovnitř, prošli širokou chodbou se čtyřmi okny s výhledem na příjezdovou cestu a pak vyšli po schodech potažených kobercem do prvního patra.

Nahoře stála žena, šedé vlasy stažené do drdolu a ruce sepjaté na prsou.

„Hledáte někoho?“

„Jsem detektiv inspektor Devon Sharp a přišel jsem si promluvit s manželi Whittakerovými. Vy jste prosím kdo?“

„Grace Jamiesonová. Hospodyně lady Griffithové.“

Kay pohlédla Sharpovi přes rameno, protože se rozlétly dveře, na chodbu vyběhla Debbie Westová a tvářila se znepokojeně.

„Dobře, že už jste tu, pane,“ oddychla si. „Whittakerovi se začínají poněkud…“

„Díky, Debbie.“ Sharp rychle obešel paní Jamiesonovou a vstoupil do pokoje pro hosty.

Hospodyně chtěla vběhnout dovnitř za ním, ale policistka zvedla ruku. „Budete tady muset počkat se mnou, paní Jamiesonová.“

Kay vešla za Sharpem, kývla na Debbii a zhluboka se nadechla.

Mluvit s rodinou oběti vraždy nikdy není snadné, zvlášť když zavražděné bylo teprve šestnáct let.

Už cestou z terasy ji Sharp informoval, že matka, Diane Whittakerová, se nechává oslovovat „lady Diane Griffithová" a je údajně přes několik bratranců a sestřenic spřízněná s královskou rodinou.

Seděla toporně jako svíčka. Otoman byl potažený světle zeleným sametem a žena měla v hnědých vlasech hřebínky z pravé želvoviny, jak si Kay všimla. Na sobě měla tmavomodré šaty s odhalenými rameny, přes něž si přehodila šál. Zdvihla k Sharpovi modré oči.

„Pane Whittakere, lady Griffithová, dovolte mi, abych vám představil detektiva seržantku Kay Hunterovou, která povede vyšetřování spolu se mnou."

Kay podala ženě ruku a na okamžik zazmatkovala, jestli by neměla udělat pukrle. Ale hned to zavrhla a opětovala její pevný stisk.

Pak se podívala na Matthewa Whittakera.

Byl o hlavu vyšší než ona, takže k němu musela zvednout bradu, aby mu viděla do tváře.

Zpod rozčepýřeného obočí na ni hleděly tmavohnědé oči, a jakmile se představil, ucítila z něj nepatrný závan alkoholu.

„Inspektore, doufám, že nás už co nejdřív pustíte do ložnice," řekl. „Moje žena je hrozně rozrušená a je neslýchané, že nás tady držíte."

„Omlouvám se, pane Whittakere," opáčil Sharp. „Pracujeme, jak nejrychleji to jde."

Kay si všimla, že se inspektor nezmínil, že jejich ložnici právě metodicky propátrávají Harrietini technici.

„Tak tu zbytečně nestůjte a radši jeďte vyslechnout toho protivného kluka, co se tady věčně motal!“ vztekle vykřikla Diane.

Kay se na ni překvapeně podívala. „Joshe Hamiltona? Já myslela, že to je ten, s kým se Sophie zasnoubila!“

Diane vyvrátila oči. „Proboha, ne Joshe! Toho druhého, co sem pořád lezl a otravoval!“ Luskla prsty a s pohledem upřeným ke stropu se snažila rozpomenout na jméno. „Peter… Peter…“

„Peter Evans,“ dořekl Matthew a obrátil hlavu k Sharpovi. „Má pravdu. Měli byste si promluvit s Peterem Evansem. Vůbec se nemohl smířit s tím, že si Sophie jednoho dne vezme Joshe.“ Zamračil se. „Posledně už jsem mu vyhrožoval, že na něj zavolám policii. Ten mládenec je strašně dotěrný! Jak zamilovaný čokl!“

Kay vytáhla poznámkový blok. „Jeho adresu znáte?“

Matthew vychrlil ulici a číslo, jako by pálil z kulometu.

Kay pohlédla na Sharpa.

„Jeďte,“ přikývl. „Ale vezměte s sebou hlídku i s vozem. Rychle.“

Kay se otočila na podpatku a vyběhla z místnosti.

KAPITOLA TŘI

Kay sevřela volant a soustředila se na světla policejního vozu před sebou.

Prudce vyjeli z úzké místní spojky na širší silnici a zamířili zpátky k městu. Po pěti minutách už uháněli po čtyřproudovce, která byla naštěstí v tuto noční hodinu skoro prázdná, až na taxík, který si ale od nich držel bezpečný odstup ve svém pruhu.

Když vjeli do obytných čtvrtí, vypnula hlídka sirénu, což Kay kvitovala s povděkem.

Nebylo by moudré varovat podezřelého předem, že už jsou na cestě. Stejně tak nebylo potřeba provokovat místní obyvatele a budit je ze spaní.

Dupla na brzdu, protože hlídka před ní prudce vybočila z kruhového objezdu. Pokračovala za nimi a kličkovali bludištěm řadovek. Nakonec zastavili před obyčejným třípodlažním domem na konci bloku.

Zatáhla ruční brzdu a vyskočila z auta.

Řidič hlídkového vozu, starší konstábl Derek Norris, už jí mezitím pospíchal vstříc a sešli se mezi auty.

„Nic ve zlém, ale my půjdeme první," řekl pevně a bylo vidět, že to myslí vážně.

Kay mu pokynula, ať tedy jde. „Souhlasím, Dereku. Hlavně opatrně."

Mrkl na ni, kývl na kolegu, mladého začínajícího policistu, jehož jméno Kay uniklo, a strčil do zpuchřelých dřevěných vrátek předzahrádky.

„Je to suterénní byt," řekla.

Norris zvedl ruku, že rozumí.

Mezi chodníkem a domem bylo pár metrů nedbale udržovaného trávníku. Kay sledovala kužel baterky, kterou držel policista v ruce.

Spatřila schody do suterénu.

Zatajila dech. Norris mlčky pokynul mladšímu kolegovi, ať ustoupí stranou, a sešel po schodech k jediným dveřím.

Zabušil na ně pěstí, načež se v prvním patře rozštěkal pes. Majitel ho nazlobeně okřikl, pes zakňučel a ztichl.

Kay nepochybovala, že Norris umí rozdávat rány, ale pro jistotu vytáhla teleskopický obušek, který si vzala z auta, a pevně ho sevřela v ruce.

Ze dveří vykoukl asi dvacetiletý mladík a výraz naděje v jeho tváři okamžitě vystřídala čirá hrůza, když si uvědomil, že je to policie. Norris ho prudce odstrčil a překročil práh.

Kay pohlédla na nováčka, který se zatvářil stejně vyplašeně jako nájemník bytu.

„Takhle chodí na první návštěvu vždycky?“

„Mno…“

„Stůjte tady. Kdybychom křičeli, tak zavolejte posily,“ nařídila mu. Poklepala ho po rameni a seběhla schody. „Hodný kluk. Zůstaň,“ zamumlala si pro sebe.

Mezitím se ve dveřích objevil Norris a tvářil se velmi znepokojeně.

„Zůstaňte, kde jste,“ poručil jí. „Máme problém.“

Podívala se mu přes rameno a snažila se rychle zhodnotit situaci.

Dveře vedly do garsonky, viděla neustlanou dvojpostel, odřenou pohovku a malý konferenční stolek. Na otočném držáku na zdi visela malá plochá televize.

Všimla si dveří do koupelny. A na stropě svítila žárovka.

Obušek zasunula zpátky a pohlédla nejprve na Norrise a pak na muže, který seděl na krajíčku postele, s lokty na kolenou a hlavou v dlaních.

„Peter Evans?“

Zvedl oči z koberce a podíval se na ni zpod patky. Měl mokré dlouhé vlasy a zarudlé modré oči. „To jsem já.“

„U dveří je zabalený kufr,“ řekl Norris.

„Někam cestujete?“ zeptala se Kay Evanse.

„V kufru je mužské a ženské oblečení,“ informoval ji dále Norris. Bradou pokynul k prvnímu schodu a Kay ustoupila ode dveří. Norris se k ní připojil. „Na posteli je krev,“ zamumlal.

Kay natáhla krk, ale z místa, kde stála, tam neviděla. „Všiml jste si u něj nějakého zranění?“

Norris zavrtěl hlavou.

„Do háje," ulevila si Kay. „No nic, zadržíme ho a tady to uzavřeme jako místo činu." Pak palcem ukázala za sebe. „Řeknu kolegovi, ať tu počká na kriminálku. Vy se sem vrátíte, jakmile Evanse odvezeme."

Přikývl, otočil se a zase vešel dovnitř.

Kay stoupala po schodech zpátky do předzahrádky a slyšela, jak Norris mezitím zadrženému odříkává poučení.

„Odvezeme ho," řekla mladému policistovi. „Nevstupujte do bytu. Zapečetíme ho jako místo činu a požádáme, aby sem co nejdřív přijeli technici."

Vytáhla mobil a stiskla rychlou volbu na Sharpa. Vydala se k vozu. Odemkla a opřela se o kapotu, zatímco telefon vyzváněl. Všimla si, že se ve dvou oknech nad sklepním bytem rozsvítilo.

Sousedi už si určitě všimli, že jejich dům poctila nevítanou návštěvou policie.

Sharp to na čtvrté zazvonění zvedl. „Co nového?"

„Dorazili jsme před pěti minutami. Peter Evans je doma a v pokoji stojí kufr nacpaný oblečením," hlásila Kay. „Postel je od krve a on se zřejmě před chvílí sprchoval. Odvezeme ho k výslechu."

„Výborná práce," pochválil je Sharp. „Já to tady ukončím a potkáme se na stanici. Harriet tu bude mít ještě dlouho co dělat, tak jí řeknu, ať pošle další partu do bytu."

„Díky, brzy nashle," rozloučila se Kay a ukončila hovor.

Mezitím vyšel Norris a pokynul zadrženému mladíkovi, ať jde před ním.

Kay otevřela zadní dveře vozu, počkala, až nastoupí a zapne si pás, pak dveře zabouchla a obrátila se k Norrisovi.

„Sharp přijede taky na stanici," oznámila mu. „Zatím zajistíme tady toho a pak ho vyslechneme."

KAPITOLA ČTYŘI

Ve výslechové místnosti se Peter Evans došoural k židli, na kterou mu detektiv inspektor Sharp ukázal. Obhájce ex offo, který měl zrovna službu, postavil aktovku na zem a posadil se vedle klienta.

Evansovi hned po příjezdu zabavili oblečení. Každý kousek uložili zvlášť do sáčku a zaevidovali. Pak si vše odnesl forenzní technik k analýze.

Nyní měl Evans na sobě univerzální kombinézu pro zadržené, která mu zplihle visela z úzkých ramenou. Rukávy si vyhrnul až k loktům. Na nohou měl měkké pantofle. Přistrčil si židli blíž ke stolu a složil ruce do klína.

Kay otevřela poznámkový blok a pomyslela si, co se teď mladíkovi asi honí hlavou. Potlačila zívnutí a čekala, až Sharp zahájí výslech.

Sharp začal tím, že zadrženého poučil o jeho právech a požádal ho, ať řekne své jméno, adresu a zaměstnání. Pak se detektiv opřel o stůl a mladého muže si prohlížel.

„Petere, nejdřív bych chtěl říct, že už jsem v životě vyšetřoval řadu vražd, ale žádnou tak chladnokrevně provedenou, jako je tahle."

„Já jsem to neudělal," opáčil Evans. Zvedl hlavu a díval se Sharpovi do očí. „Nezavraždil jsem Sophii." Zlomil se mu hlas a otřel si nos hřbetem ruky.

Sharp mu přistrčil krabici papírových kapesníků, Evans si jeden vytáhl a vysmrkal se.

„Kdy jste naposledy viděl Sophii živou?" zeptal se Sharp.

„Včera v osm ráno," odpověděl mladík. „Na večírek mě nepozvali. Nešel jsem ani do kostela – tam nechodím nikdy a už vůbec ne do té jejich příšerné sekty."

„Kde jste se s ní včera ráno sešel?"

„Asi čtvrt míle od jejich domu. Vypařila se z domova během příprav."

„Pokoušel jste se ji přesvědčit, ať ten obřad odřekne, je to tak?"

„Ano." Evans pokrčil rameny. „Je to hnus. Musela tatínkovi slíbit, že zůstane panna! Taková blbost! Copak jsme ve středověku! Joshe si stejně měla brát až v osmnácti."

„Co vám na to pověděla?"

Evans si utřel oči. „Že prý musí. Kvůli lidem," rozhodil rukama. „Totální kravina."

„Kolik vám je, Petere?"

„Devatenáct."

„A spal jste s šestnáctiletou?"

Mladík se ušklíbl. „To není trestné."

„Spal jste s ní ještě předtím, než jí bylo šestnáct?"

„Ne." Evans si poposedl na židli a zíral na Sharpa. „Miloval jsem ji. Oni ji… zneužili."

„Kdo?"

„Její rodiče – a taky Joshovi rodiče."

„V jakém smyslu?"

Evans se zase opřel a tvářil se zoufale. „Jde v tom prostě jen a jen o prachy, víte? Blake Hamilton tady žije sedm let a strašně mu jde o to, aby se vetřel mezi smetánku."

„Pokračujte."

„A když si Josh vezme…, promiňte," Evans vzlykl a otřel si nos o rukáv, „kdyby si Josh vzal Sophii, jakmile by jí bylo osmnáct, pak by se Blake dostal mezi anglickou šlechtu."

„Takže co se stalo? Zjistil jste, že Sophie rodiče poslechne, obřad se uskuteční, a tak jste se rozhodl vzít věci do svých rukou?"

„Ne!"

„Jak vysvětlíte krvavé skvrny na prostěradle u vás doma?" zeptala se Kay.

Evans polkl. „Měli jsme sex."

Sharp se zamračil. „Před chvílí jste tvrdil, že jste se potkali čtvrt míle od jejich domu."

„Přijel jsem dodávkou. Zajeli jsme ke mně."

„Znásilnil jste ji?"

„Ne!" Evans zbledl. „Samozřejmě že ne! Miloval jsem ji a ona milovala mě."

„Tak vysvětlete, kde se tam vzala ta krev."

Mladý muž zrudl. „Bylo to pro ni teprve podruhé. Neublížil jsem jí, přísahám."

„Proč jste měl u sebe její pas, Petere?“ pokračovala Kay.

Devatenáctiletému chlapci klesla ramena. „Chtěli jsme spolu utéct,“ hlesl. „Proto u mě měla to oblečení. Koupil jsem kufr a vždycky, když jsme se za těch posledních pět týdnů potkali, tak mi pár kousků přinesla, ať je přibalím.“

„Kam jste se chystali zamířit?“

„Do Francie,“ řekl. „Umím trochu francouzsky a Sophie taky – vlastně líp než já.“ Povzdychl si. „Jako malá měla soukromou učitelku. Chtěli jsme se tam živit výukou angličtiny. Cestovat. Panebože.“ Položil lokty na stůl a zabořil hlavu do dlaní. „Nemůžu vůbec uvěřit, že už Sophie není.“

Sharp mu dal několik okamžiků, aby se vzpamatoval, potom otevřel desky, které měl položené před sebou, a pokračoval ve výslechu.

„Do protokolu jste neuvedl žádné příbuzné,“ řekl. „Kde jsou vaši rodiče?“

Evans zvedl hlavu. „Umřeli, když mi bylo šest. Můj bratr, dvojče, taky. Při autonehodě. Až do osmnácti jsem byl v pěstounské péči. Do loňského ledna.“

„Jaká byla vaše pěstounská rodina?“

Evans se zatvářil nechápavě. „Co ta s tím má společného?“

„Odpovězte prosím na otázku.“

„Asi dobrá. Vzali si mě manželé ve středním věku, kteří nemohli mít děti. Tak se ujali mě.“

„Jména?“

„Brendan a Marjorie Chambersovi.“

„Jak se s nimi můžeme spojit?“

Mladík stiskl zuby a pak se zhluboka nadechl. „Dost těžko. Leží na hřbitově v Maidstone. Zahynuli před půlrokem při autonehodě u Sittingbourne."

„Co jste udělal s vražednou zbraní, Petere?"

„Cože?"

Sharp prudce změnil téma a mladíka to zaskočilo. Kay napjatě čekala, jak zareaguje.

„Se zbraní, kterou jste zabil Sophii. Kde je?"

Evans odstrčil židli od stolu a prudce vstal, rukama se opíral o stůl a nahnul se k Sharpovi. „Já jsem ji nezabil!" vykřikl a ukázal na Sharpa prstem. „A zatímco mě tady vyslýcháte a chcete ze mě dostat přiznání, tak její vrah někde běhá na svobodě!"

Obhájce položil Evansovi ruku na předloktí a přesvědčil ho, ať si zase sedne. Na Sharpa se zadíval se zdviženým obočím.

Ten si ho nevšímal a sám vstal. „Výslech ukončen v nula dvacet sedm."